

HALADÁS

VASÜTI

SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre — — — 8 korona
Fél évre — — — 4 korona
Negyed évre — — — 2 korona

Szerkesztőegység:

Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre — — — 14.— kor.
Fél évre — — — 7.— kor.
Negyed évre — — — 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-től 60 éves korig) a „Nemzeti balesetbiztosító részvénytárs”-nál 3000 koronára halál esetre és 3000 koronára állandó munkaképtelenség esetére szól.

„Majerik.“

Miskolcz, 1903. márcz. 21.

—ko— A magyar államvasutik takaré- és segélyszövetkezete XXV-ik rendes évi közgyűlését e hó 29-én fogja megtartani.

Előttünk fekszik az igazgatóság mult évi zárszámadása, s a milyen biztosak vagyunk abban, hogy annak minden egyes tétele egyezik a főkönyv tételeivel, éppen olyan biztosan állítjuk, hogy ott a gazdálkodás, a tulajdonképeni kezelés nem egyeztethető össze egy jótékonycélú s a vasutasok szegény elemeiből alkotott egyesület igazi céljával, rendeltetésével, mert oly pazar és számítás nélküli kezelési költséggel az ország egyetlen pénzügyintézete sem dolgozik.

Évek óta folyik már ezért az igazgatóság ellen a harc, de az a hatalom erejével, göggel utasított vissza minden jogos törekvést, görcsösen ragaszkodott álláspontjához, az ujitások és javítások elől elzárták az ajtókat, bedugták füleit s ellenük az elkeseredés olyan mérvet öltött, olyan szavakat dobtak nyílt színen, közgyűlésen az igazgatóság arcába, melyek egy bizalmi alapon álló vezető testületnek egyáltalában nem szólhatnak!

A kezelés drága és igen költséges, különösen a személyzeti kiadásoknál.

Mire való az a sereg igazgatósági tag, kik a verejtékes garasokból átvedlett arany garmadákat árgus szemekkel őrzik, igaz ugyan, hogy nem ingyen, mert kevés fáradsággal járó munkájokért a nobilis és rendesen kijáró fizetésen kívül még a busás jutalék és tantiem is üti a t. urak markát!

Számtalan olyan intézet van az országban, melyben a működő igazgatósági tagokat nem a kalmár-szellem vezeti és tartja az intézet élén, hanem az erkölcsi kötelezettség is, és csodálatos, hogy egy, a kartársak körében alapított

jótekonysági egyletnél ez utóbbi — legalább az irás után ítélve — ugyszólván teljesen hiányzik!

Egy egyszerű, puritán jellemű altiszt alapította ezen egyesületet, ténykedésében a szegény kartársak iránti szeretet s önzetlen jóakarát a köz érdekében vezette és ha minden egyéb, de az legkevésbé sem ösztönözte az alapításra, hogy annak jövedelme egyesek mellékjövedelmeül szolgáljon.

Nem kell az egyesületben reprezentáló egyén, sem valami pénzügyi kapacitás, mert ez mind felesleges teher a nyakán, csupán tisztakezű, józan elméjű, szorgalmas munkaerők kellenének.

Maradjon meg az egyesület az ő határai között, tartsa meg jellegét, altisztek alapították, legyen az az altiszteké s adjanak a tagok arányában helyet a hivatalnoktagoknak is!

Ne legyen az intézet kedélyes pihenőhely, hol a feketekávé után gyűlnek

össze a t. igazgatósági tag urak, hanem legyen nyitva az intézet ajtaja egész nap a segélyt kereső tagtársak előtt, a mely most az aktív szolgálatban álló hivatalnokok miatt — drága pénzükért — csak délután, esetleg egyes napokon van nyitva előttük!

Ne legyen az egyesület a mellékfoglalkozások bőségszaruja, alkalmazzanak oda nyugdíjas tagtársakat, a kik szorgalommal és csekélyebb igénynyel munkálkodva mindenidejüket, egész napjukat az egyesületnek szentelnék, a megtakarított garasokat pedig fordítsák jótekonyságra, vagy pedig hadd hulljanak vissza a szegény adós tagtársak örök-adós számlájára s ennél nagyobb jótekonyságot talán keresnünk is fölösleges!

Az évi jelentés több pontjaival ezúttal nem foglalkozunk és pedig azért, mert tudomásunk van arról, hogy a közgyűlésen néhány kiváló tagtárs egészséges és jól megszívlelhető indítvánnyal

TÁRCZA.

Jefőn.

*Határa nincs a messze térnek
S minő kicsiny, parány határ,
A mit most mégis áttekintek
S a mit fáradt szemem bejár! . . .
Vakondhalom, vagy csárda romja,
Mit messze látok, egy nekem: . . .
Boldog legyen, ha bárki lakja
S hogy boldog . . . hozzá képzelem.*

*Az égnek fényes arczulatja
Mosolyg a délibábokon
S azon túl óva eltakarja
Mindazt, mi engem híva von.
Szabott határ a végtelenben!
Balgán miért is kémlelem?
Hsz' csak egy, csak egy a véghetetlen:
Szerelmünk, úgy-e édesem!*

Ö. Papik Sandor.

Biztos révből.

Irta: Vértessy Gyula.

Bács Géza egy elveszett egyszerre a kompániánkból, mintha a föld nyelte volna el. Nélküle tervezgettük tovább nagyszerű irodalmi dolgainkat a kis kávéház sarokasztalánál, ahová tél idején nemesak a fekete kávé, hanem a meleg miatt is sűrűn járogattunk.

— Ugy látszik, megjött az esze — modogattuk egymásnak, mikor néha-néha róla beszélgettünk — és elment valami kis hivatalba!

És azután arról beszélgettünk, hogy milyen jó dolog lehet az, bent ülni egy biztos hivataloskában, a hol az ember pompásan megkaja a fizetését, nyugdíjat is kap annak idején és napnap után ellezenghet anélkül és elvégezheti a hivatalos dolgait anélkül, hogy az észre egy pillanatra is szüksége lenne. Holott mi, itt gyötörjük magunkat ezen a bizonytalan, sok munkával járó pályán, melyet még hozzá nem is becsülnek meg eléggé az emberek. El is határoztuk, hogy tanulmányainkat szépen befejezzük, egyikünk a jogot, másikunk az orvosi kurzust és azután elszéledünk a társadalom becses és hasznavehető polgárai gyanánt a Kárpátoktól az Adriáig.

Hanem azért másnapra megint csak meggondoltuk a dolgot és praktikus témák helyett újra

fog előállani, azutánra tartjuk fel részletes kritikánkat s talán arra már szükség sem lesz, mert valószínűség szerint az igazgatóság is felhagy eddigi struczpolitikájával!

Bár több oldalról felkértek bennünket, hogy a választást irányítsuk, tartózkodunk egyelőre minden olyantól, mely a béke helyreállítását megbontaná, de ha a beleavatkozásnak elkerülhetetlen szükségességét látnánk, a közérdekért szívesen kiállunk a sikra és egy jól szervezett mozgalommal hiszszük, hogy elérjük azt, a mit a tagok független és magát vezetni nem hagyó része oly régen vár és követel!

Az elnök személyére nézve ez ideig határozott megállapodás nem történt, mert nem tudnak megegyezni az egyes érdekesoportok, mindegyik a maga jelöltjének véli a biztos győzelmet, felhívások, programmok repülnek szerte a levegőben, sőt bizalmas magánlevelek

csak a verseinket, színdarabjainkat és a novelláinkat szedték elő.

Csak Bács Gézának jött meg valóban az esze. Azt még hallottuk róla, hogy a jogot elvégezte s le is vizsgázott, de hogy aztán mi lett belőle, hol van, arról fogalmunk sem volt.

Végre is véletlenségből én találtam rá. Egy kis vidéki városkában volt valami elintézni való ügyem az ottani közjegyző előtt, hát kit látok az irodájában? Bács Gezát.

A közjegyző bemutatja:

— Bács Geza, helybeli kir. eljárásbíró.

S azután nagyot néz, mikor látja, hogy mint régi, jó barátokhoz illik, össze-vissza csókoljuk egymást.

— Hát az urak régi ismerősök?

— Meghiszem azt! De hát hogy kerültél te ide?

— Megjött az eszem pajtás és öt év óta már komoly pályán vagyok. Meg is házasodtam, van szép feleségem, néhány év múlva törvényszéki bíró leszek — szóval benne vagyok a kerekvágásban, boldog vagyok.

Hanem míg beszélt, az arcán mintha valami fanyar mosolygás vonult volna végig. Aztán elsi-etett a hivatalba, de előbb ebéd utánra meghítt fekete kávéra:

— Tudod, meghivnálak ebédre, de az asszony nem készült rá, zavarba jönne.

Mikor elment, a közjegyző nevetve mondta:

is, hiába, csak most van becse a tagtársnak! Neveket sem említünk, foglaljon pártállást mindenki a saját hite és meggyőződése szerint, de magát befolyásoltatni ne hagyja, a preszióknak pedig a legkevésbé engedjen, mert a jog, törvény, igazság jegyében annak csillaga már régen letűnt, de a felsőbb-ség igazságérzete sem tűrné többé azokat az állapotokat, melyek egyeseket — fájdalom — elég sok ideig a felszínen tartottak.

Vederemo!

Kocsifutamodások és vonatszakadások.

A megfutamodott kocsikra és a vonatszakadásokra az utasításokban foglalt rendszabályok részben félremagyarázhatóságuk, részben hiányosságuk folytán zavarra adnak okot, s a gyakorlati életben az ily alkalmakkor követett eljárás a legkülönfélékép magvaráztatik.

Az alábbiakban igyekezni fogunk az ellentétek tömkelegében a követendő helyes útra rámutatni.

— Papucs alatt van ő kelme! Nem igen mer csak úgy bolondjában vendégeket hívogatni! Különben az sem igaz ám, hogy olyan boldog lenne, aminőnek mondja magát. Dehogy, sőt inkább úgy látszik, hogy elégedetlen a sorsával s azért szeret inni.

— Hiszen az nem baj, más is szeret, ha elégedett is.

— De ő sokat szeret inni és sokat azért, hogy feledni tudjon valamit.

— Mit?

— Azt nem tudom, csak sejtem.

— Mit sejt?

— Ugy-e, irogatott ő fiatal korába? Egy kötet novellájával meg is ajándékozott, de bizony én nem értem rá mostanáig sem elolvasni.

— Persze, hogy irogatott és pedig az ördögbe is, nagyon derek és szép dolgokat! Akkoriban hallhatta is a nevet eleget emlegetni!

— Nem hallottam én! Tudja, kérem, én nem érek rá olvasni holmi szépirodalmi dolgokat. Ha a hivatalomat ott hagyhatom, hát felmegyek a kaszinóba kártyázni — este pedig szeretek egy kicsit elkvaterkázgatni. Nincs időm az olvasásra.

— Pedig a Géza dolgait elolvashatna!

— Hát kérem, azt sejtem én, hogy Bácsot az bántja, hogy nem írhat. Mert bizony az állam nem azért fizeti az embereit, hogy azok novellákat firkáljanak. Ez bántja őt. Egyszer, becsipett állapotában, össze is beszélt tücsköt, bo-

A megfutamodott kocsikra és a vonatszakadásokra a 41. 11. 27. 25. sz. utasítás tartalmaz részletes intézkedéseket, tehát az állomási, a pályaoári és a vonat és mozdonykísérői személyzet szolgálattétele és mikénti eljárása van szabályozva.

A tévedések és félremagyarázások az utasítások azon rendelkezésében gyökeredznek, hogy a fenti esetek némelyikénél a 7. sz. harangjel és a 12. sz. jelzés is adható. Mint-hogy pedig az utasítások bizonyos részeikben vagy csak általánosan, vagy hiányosan beszélnek, ebből természetszerűleg következik, hogy a gyakorlati eljárásnál — különösen pedig akkor, mikor pillanatnyi idő alatt kell cselekedni — a 7. sz. harangjel a 8. sz. harangjel adásával, a 12. sz. jelzés a 18. sz. jelzés alkalmazásával zavartatik össze, vagy pedig az illető oly kérdés megoldásához jut, melyre feleletet utasításaiban sem nem olvasott, de mire nem is tanították.

Lássuk az eseteket s a követendő eljárásokat külön-külön.

Az eljárás az utasításokban a megfutamodott kocsikra nézve van szabályozva leg-tisztábban. Ugyanis itt elvan mondva, hogy ha az állomásról kocsik futamodnak el, az, ki legelőször észreveszi, tartozik a 8. sz. harangjellet adni. Megvan határozva a 11. sz. utasításban az is, hogy mit tekintsen a pályaoár megfutamodásnak. És pedig ez oly formán van, hogy: „minden kocsit, vagy kocsikat,

melyek a pályán anélkül futnak, hogy azokat *gép huzná vagy tolná*, úgy kell tekinteni, mintha megszőktek volna“. A végrehajtás ezen esetben tulajdonképpen a pályaoárakra nehezedik. Kiknek elő van írva, hogy a 8. sz. harangjel hallása után mit cselekedjenek, s ha pedig az előbbieket szerint mozdony nélkül kocsikat vennének észre szaladni, s még a 8. sz. harangjel nem hallatszott, ezt ők tartoznak adni.

A 8. sz. harangjel hallása után az ő az előírt előkészületeit teszi meg, a kocsi fel-tartására.

Ezen esetben az egyvágányu pályáknál szabályozva van a dolog, nincs azonban a kétvágányu pályánál. Mert ezeken a 8. sz. harangjel hallása után, melyik vágányon várja a megfutamodott kocsikat? meghatározza nincsen. A kocsik jöhetnek a bal, jöhetnek a jobbvágányon is, s minthogy a 8. sz. harangjel mindkét vágányra egyformán szól, a pályaoárnak előkészületeit mindkét vágányon meg kell tenni, mely kettős munka azonban a *kocsik hatékony fenntartásának rovására történik*.

Nézetünk szerint a kettősvágányu pályarészekben a 8. sz. harangjelzést ketté kellene választani, illetve megváltoztatni olyformán, hogy egyik jelzés jelentené a balvágányon, a másik jelzés a jobbvágányon futamodó kocsikat.

Ennek szükségessége már csak azért is

garat az eldobott koszorúkról, a névtelenség nyomoruságáról, meg mit tudom én miről.

— Különben majd fog ő önnek is beszélni ma este. Mert elhívom őt is vacsorára. Hogy meg fog örülni! Mert nagyon szeret hozzám járni, már csak azért is, hogy nincs asszony a háznál.

Délután elmentem Gézáékhoz feketére. Csinos kis asszonyka volt a felesége. Olyan praktikus kifejezésű, szabályos arcza volt, a minő a pénz ügyigazgatók leányainak rendszeren lenni szokott. Nagyon helyes gondolkozású hölgyecskének látszott. Persze, lehet, hogy ha az ember többet töltött volna vele, mint ezt a kis félórát, hát rá unt volna az okosságra.

Folytonosan ő beszélt. Géza csak szivta a szivarját és hallgatott. Még arra a kérdésemre is, hogy miért hagyta abba az írást, a felesége felelt:

— Miért? Hát csak volt esze, hogy abba-hagyja. A leginpraktikusabb pálya az a maguké. Sokat kell gondolkozni, sokat dolgozni és kevés pénzt szereznek, sőt még nyugdíjuk sincs. És nem tagadhatja, hogy csak nyugalmasabb, jobb pálya ez, mint a maguké?

— Meg azután meg is untam ott a hiabavaló küzdést — vágott közbe Géza.

— Tulajdonképpen pedig az én kedvemért lépett be az okos emberek közé — mondta az asszonyka.

— Igen, édesem, a maga kedvéért. De hiszen megállj csak — fordult azután felém — ha te is beleszeretsz egy ilyen aranyos, kis leányba, mint Olga, és ha ő is, meg a papája is úgy egyeznek bele, hogy feleségül vehesd, ha abban hagyod az írást és elvégzed a jogot, leteszed a vizsgákat — hát bizony, te is úgy cselekszel majd, mint én.

— Bizony, a papának meg nekem köszönheti Géza, hogy diplomás ember lett belőle, akinek biztos kenyérkereső pálya van a kezében.

Géza csak bólintgatott a fejével, hogy bizony nekik.

És mikor eljöttem tőlük s a közjegyzőhöz mentünk és kérdeztem tőle, hogy csakugyan meg van elégedve ezzel az unalmas, kisvárosi élettel s azzal az egyhangu hivataloskodással, hát azt felelte:

— Meg vagyok elégedve. Jobb ez így! És a vacsoránál is eleintén egészen ebből a hangból beszélt:

— Hidd el, hogy boldog vagyok. A feleségemmel kapta meg kis pénzt is, jó hivatalom van, az asszony szeret és én is szeretem; szóval nyugodtan élek és szánakozva gondolok azokra a szegényekre, akik kint az élet viharai, nyomoruságai között küzdenek holmi bolond fogalmakért, hírnevért, dicsőségért. Hiszen nem mondom én, hogy megvetendő dolog azt tudni, hogy egy csomó ember olvassa a dolgainkat és tisztel, becsül, szeret a távolból s mint valami jó ismerőst, úgy

fennforog, hogy az esetleg közlekedő vonatok ne mind a két vágányon tartassanak fel az örök, vagy a szomszéd állomás által. Így például, kocsifutamodás jeleztenék a balvágányon, ez esetben a jobb vágányon való közlekedés akadályozva nem volna.

Már most megtörténhetik azon eset, hogy a 8. sz. harangjel adásakor a vonalon vonat közlekedik. Mit kell most tenni a pályőrnek?

Erre nézve úgy a 11. sz. utasítás, mint a 41. sz. utasítás elrendeli, hogy a pályőr mindazon vonatokat, melyekkel a megfutamodott kocsik szemközt futhatnak, megállítani tartozik, mely esetben a megállított vonat jelzésadás nélkül visszatol. Ha a megfutamodott kocsik azonban a vonattal egy irányban haladnak, erről csak a 11. sz. utasítás 96. pontja emlékezik meg, melyben ki van mondva, hogy ezen esetben a vonatot megállítani nem szabad. Tehát a pályőr ezen esetben a vonatnak szabad menetre ad jelzést és a 8. sz. harangjelről a vonatkísérő személyzetet nem értesíti, mert erre nézve külön jelzés megállapítva nincsen.

Ez utóbbi eljárás nézetünk szerint hiányos. A megfutamodott kocsik a pályalejtőn fokozódó sebesség folytán csakhamar elérik a vonat menetsebességét, sőt ezt túlhaladják, tehát várható — különösen a hosszabb szakaszu lejtős pályán — hogy a kocsik az előre haladó vonatot, mielőtt ez még az állomásba

érkezhet, utólérik s beleütköznek. Ezen összeütközésnél a zárfékező élete van kockára téve, sőt bizonyos, hogy az összeütközés áldozata lesz. Már pedig egy emberi élet megmentése minden körülmények között fontosabb semhogy ezt csupán a véletlen esélyre bizzuk. Kellene tehát egy oly jelzésnek lenni, melyből a vonatkísérő személyzet értesülhetne, hogy a 8. sz. harangjel volt adva, s a kocsik a vonat után futnak, mi ismételjük, hogy a nagy lejtővel bíró vonalrészén kiváló fontossága. Ekkor a mozdonykísérő személyzetnek módja volna a menetsebességet fokozva, az állomást előbb elérni, s még ha az utólérést nem is kerülhetné el, de ennek hatását az egy irányu fokozottabb sebesség alkalmazásával csökkenthetné. Ezen s csupán az értesítést jelentő jelzést adhatná a pályőr, például sötétségével a jelző lámpának függőleges irányban fel és lefelé mozgatása által, *zöld világgal a vonat felé fordítva*, nappal pedig a *jelző tárcsának* függőleges irányban való fel és lefelé mozgatása által. Mondhatná ugyan valaki, hogy az előrehaladó vonatot főlőslegesen értesíteni, mivel az utána futó kocsikat a pályőr amugy is tartozik megállítani. Igaz, hogy a megállításhoz minden lehetőséget követ, de ez a megállítás ritkán sikerül s így a veszély mindig fenn fog maradni.

Már most rátérünk a vonatszakadásokra. Itt két eset fordulhat elő, ugyanis a vonat-

üdvözöl, ha meglátja a nevünket egy tárcza alatt — de az is szép dolog ám, ha az ember közszeretben álló járásbíró, biztos fizetéssel, okos feleséggel. Nyugalomban élni barátom mindaddig, míg sok, sok év múlva a legnagyobb nyugalomba térünk, mikor is megírják majd, hogy a bírói kart súlyos veszteség érte: Bács Géza kir. táblai bíró halálával. Az elhunyt . . . stb.

Mosolyogva beszélt, de mintha minden szavában lett volna valami önmagát gunyoló hang.

A mint azután tovább poharazgattunk, egyre szótlanabb lett. Nem beszélt, csak ivott. Hanem egyszer csak, míg a közjegyző lement a pinczébe borért, odahajolt hozzám és suttogva beszélt:

— Nyomorúság ez az élet! De Coppée az oka mindennek. Akkoriban, mikor megjött az eszem, tőle olvastam egy novellát, „Az öngyilkos“-t. Mirát Lajosról szólt, a poétáról, aki sok keserves munkával összegyűjtött egy kis pénzt s elvett egy szegény leányt. Született egy kis leánya is. Annak a kedvéért azután kétszerte többet dolgozott, hogy tisztességesen megélhessenek. Végre agyondolgozta magát. Mellbajba esett. Az orvos Arcóba küldte. Ha elment volna, talán meg is gyógyult volna, de akkor elköltötte volna azt a kis pénzt, amit szerzett és az övét a legnagyobb nyomorban hagyta volna. Hát inkább egy hideg téli éjjel odaült a kinyitott ablakhoz és meghalt, hogy a feleségének és a leányának kenyeret hagyhasson. No hát én nem akartam

erre a sorsra jutni. Biztos révbe igyekeztem. Benne is vagyok! Csak ne érezném magam benne olyan végtelenül nyomorultnak!

A közjegyző felhozta a bort:

— No urak, ez a javából való. Ezt köstöljük meg.

— Emlegették-e néha a kompániában? Látom, hogy sokat dolgoztok. A Dezső darabja, hogy beütött! Meg az Iván könyvét is milyen szépen fogadták! Az ördög hitte volna, hogy az a fiu még így kinövi magát! De persze, ha az ember neki fekszik és talentuma van, hát csinálhat valamit. Tudod e, hogy néha engem is elfog az irás vágya. De nem megy, sehogysem megy! Szerencsésen elbutultam már. Eljen a butaság!

Fenekig kiitta a poharát és azután a földhöz vágta. A közjegyző intett a szemével és sugva mondta:

— Látja, már becsipett!

A sovány csirke.

A menyecske nagyon sovány csirkét tesz az asztalra, férje elképedve nézi a szárnyas csontvázt. Az asszony azért biztatja férjét:

— Egyél fiam!

— Inkább mondtad volna ennek a csirkének, hogy egyék — sóhajt fel a férj nagybúsan, beleütve vilájt a csirkébe.

szakadás vagy az állomáson, vagy a vonalon történik.

Az állomáson történő vonatszakedésnél rendszeren a vonat vége marad vissza, s a vonat eleje észre nem véve az elszakadást és a zárlámpák hiányát, tovább halad. Az is megtörténhetik, hogy erősebb hátritolásnál a vonat vége szakad el, s ha a zárfék nem volt meghuzva — bár az állomáson mindig meghuzva tartandó — a kocsik egy része, illetve az utolsó kocsik a lejtőbe jutnak és megfutamodnak.

Azon esetben, ha a vonat eleje kimegy az állomásból és a vonat végén levő kocsikat visszahagyja, az állomás részéről nem a 8. sz. harangjel, sem a 18. sz. jelzés nem adandó, hanem azonnal kell adni 12. sz. jelzést, s ha ez eredménytelenül maradna, az esetben a 7. sz. harangjelet. Ezen eljárás a 25. sz. utasításban nincs leírva, de meg van ez mondva a 41. sz. utasítás 83. pontjában, mely szerint: „a 7. sz. harangjelzés bizonyos körülmények között valamely állomás által is adható, ha például valamely vonatról a vonatszemetből valóki visszamaradt.“ Már pedig ezen esetben a zárfék minden esetben visszamaradt. Különbben is a 32. sz. utasítás 27. cikke szintén előírja, hogy a váltóór, ha zárfék hiányát veszi észre a kihaladó vonatonál, megállító jeleket tartozik alkalmazni.

Ezen esetben az állomás által a 8. sz. harangjel azért sem adható, mert ennek adása a

pályaőröket oly intézkedések megtételére kötelezi, a sínekre rőzsekötegek, kavicsok, talpfák helyezése által, melyek nemcsak feltartást, de kisikamlást is okozhatnak. Már pedig ezen esetben csak a megállítás czéloztatik, melyre a 7. sz. harangjel adása elégséges.

A másik esetben, ha tudniillik a vonat vége futna el az állomásból, az utasításokban a megállítás mikéntjére nézve szabály nincs előírva. De miután ezen eset — még ha a zárfék a kocsik fékjén volna is — a megfutamodott kocsik fogalma alá tartozik a 11. sz. utasítás 28. cikkében foglalt magyarázat szerint, így az állomás részéről helyesen csak a 8. sz. harangjel adható. A 7. sz. harangjel adása fölösleges, mivel a kocsiknak első sorban a feltartása czéloztatik. A rajta levő zárfék az örök leintő jelzése nélkül is iparkodni fog a féket behúzni, s miután ez a kocsik megállítására elégtelen, a pályaőröket kell felhívni a 8. sz. harangjellel, a feltartás hatékonyabb fogatosítására, a mi pedig csak a 8. sz. harangjellel eszközölhető.

Már most kövessük az állomásból zárfék nélkül kihaladó vonat menetét. Hogy a zárfék hiányzik, tehát hogy vonatszakedés történt, ezt elsősorban a pályaőr, másodsorban a vonat és mozdonykísérő személyzet veheti észre.

(Vége köv.)

HETI KRÓNIKA.

Virágfakadással tavaszkor született,
Életében csak jót, rosszat sohasem tett!
Születése napján elteti hű népe,
Üzletvezetőnkért imánk száll az égbe:
*Áldja meg az Isten minden áldásával,
Éltesse boldogan kedves családjával!!!*

Győztünk Monacóban, mienk a dicsőség!
A torna elején sem volt abban kétség,
De a magyar eddig nem sakkban volt híres,
Kardja, bátorsága, az volt nevezetes!
Ott látszik, ki mit tud, fabákkal nem lehet,
Sakktáblán az osztrák is nyert ütközetet!

Villamos vasutról sűrűn szól az ének,
Elgázolásokról mindennap beszélnek.
Ifju avagy öreg, egész mindegy neki,
Neki hajt. elüti s darabokra szeli.
Az egész világ már nagyzással van teli...
„Villamos“ is magát vasutnak képzeleti!

Törvényjavaslatot — mindenütt úgy mondják —
Átdolgozás címén ismét visszavonják.
„Egyforma mértékkel!“ hangzik völgyön-hegyen,
Várjanak még inkább, de aztán jó legyen!
Tisztviselő pedig könyes szemmel így szól:
„Uram! szabadíts meg jóakaróimtól!!!“

Tüdővész szérumát Behring feltalálta,
Anti bacillusát nagy gonddal ápolta.
De baj történt vele, mert az assistense
Muriból jött haza — szesz helyett lenyelte!
Csodák csodájára, úgy nő a tüdeje
Ellensúlyozásul szelmalmot hajt vele!

E héten névnapja volt a poetánknak,
Minden jót kívántunk Ó. P. S. bátyánknak.
Bár alanyi költő, humor is van benne,
Az áldomást lantján, szépen elpengette...
De hogy lesz még muri, az nem lehet kérdés:
Meg lesz, csak jöjjön a *„fizetésrendezés“!*

Görög.

Amerikai terv a vonatok gyorsítása tekintetében.

Amerika a mesék hazája és ha valami hihetetlennek látszó dologról beszélnek az ujságok, az rendesen Amerikában történik.

Meg kell azonban e mellett vallanunk azt is, hogy Amerika a reformok, a technikai haladás hazája is egyuttal és sok tekintetben messze túlszárnyalta már a vén Európát.

Most ujabbán a Vereins-Zeitungban olvastunk egy hírt, melyet az amerikai lapokból vett át.

Mondhatjuk, hogy igazán amerikaiás izű hír és nem tudunk hinni annak valóságában, illetve kivihetőségében, de azért mint merész, vakmerő tervet, érdemesnek tartjuk olvasóinkkal közölni; nem kevesebbről van ugyanis szó, mint arról, hogy egy amerikai mérnök 370 kilométerre akarja felemelni a vonatok óránkénti sebességét és részletes tervekkel is állott elő.

Mr. Beecker brooklyni lakos az a merész úr, kinek agyában e terv megfogamzott. Vasutja elektromos üzemre lenne berendezve.

Van neki egy rövid elektromos vasutja Ottava mellett Kanadában és ezen vasuton már meg is tette állítólag az alapvető kísérleteket, melyek szerinte fényesen sikerültek.

Vonatja egyetlen járműből, az ugynevezett „lövegkocsiból“ áll, így nevezte el azt azért, mert a kocsinak a levegő ellenállásának legyőzésére elől kúpalakú löveg formája van.

A vasut egy fősínszálon halad, ezen futnak az aluminiumból készített könnyű kocsinak egymás mögé helyezett kerekei, a kocsi két végén azonban egy-egy nyomállványra szerelt két-két futókerék-pár van, a melyek általa futósíneknek nevezett melleksínszalakon szaladnak és a mellett, hogy nézete szerint minden kisiklást is lehetetlenné tesznek, egyuttal arra is szolgálnak, hogy az elektromos áramot is felvegyék.

A kocsik megállítására egy delejes fék szolgálna.

Az első vasutját New-York és Chikagó között tervezi és naponként 100 vonatot indítana mindkét irányban, összesen tehát 200 vonatot.

A vonatok a New-York—Chikagó közötti 1800 kilométeres utat 5 óra alatt tennék meg.

Ha megvalósulhatna e terv, mivé törpülne mellette a budapest—marcheggi vonalon közlekedtetni tervezett óránként 100 kilométer gyorsasággal közlekedő vonatok sebessége?

De messze maradna attól még a németek azon terve is, hogy elektromos vasutait a jövőben

Innen-onnan.

Helyreigazítást kér.

— Tisztelt szerkesztő oreság! Az Ön lapjában tegnap megjelent edj küzlemény, mely szerint én a tűzsdén több pofontot kaptam. Én helyreigazítást jüvök küvetelni.

— Ön tehát nem kapott pofont?

— Nu, azt nem mondom, de én nem több pofontot, hanem csak edjet kaptam!

Gyanús.

Laczi: Édes apa! A Hektor kutyánk miért büszke?

Apa: A kutya, fiacskám nem lehet büszke!

Laczi: Dehogy nem, hiszen a néni ma reggel mondta: „Az a kutya napról-napra büszkébb lesz!“

Mama: Ugyan kit értett alatta? . . .

A gyógyszerész bálon.

— Nagysád sohasem szenved gyomorgörcsben?

— Soha!

— Kár! Kitűnő szerem van ellene!

Nyaralóban.

— Nézzél csak Móriczkám — micsede jönnyörő kilátás von innen Bodapesthre!

— Mboh! Mit nézzem? Hiszen mostond jüvük onnand!

Zeneértő.

— Hová mégy?

— Koncertbe, Beethoven Adelaidáját hallgatom meg.

— No és szép?

— Gyönyörű!

— És gazdag? . . .

Különös.

— Hallottál már hod a Szentkirályi oreság a ki tartozta neked ezer florén, fűbe lütte magát!

— Wáj geschrien! Mogát lütte fűbe és engemet tolátta!

Logika.

— Kérek egy kis alamizsnát . . .

— Hát maga miért koldul?

— Mert éhezek!

— Miért nem dolgozik inkább?

— Mert akkor még jobban éheznék!

Tartózkodva.

Fiatal asszony: (Barján kis csecsemőjét tartva) — Mondja csak édes bácsi, kihez hasonlít ez a kis jószág?

Nagybácsi: — Már hogy mondhatnám azt meg, mikor még csak ma jöttem Pestre!

200 kilométer óránkénti sebességgel közlekedjenek.

Azonban épp a kivihetőségben van a valószínűtlenség, egyébként a terv eléggé regényes és vakmerő.

Ha meggondoljuk, hogy e vasutnak másodpercenként 102 méter sebességgel kellene közlekednie, a mi a kilőtt revolvergolyó kezdősebességének felel meg, még a hajunkszála is meredezik és azt hisszük, ha létesülne is ez a vasut, az első vonatjára Mr. Beeckeren kívül nem igen volna mersze senkinek sem felszállani és néki is tanácsos volna mindenestre, az indulás előtt még testámentumát elkészíteni.

Néhány szó az altiszti-kör tagjaihoz.

Miskolcz, 1903. márcz. 22.

A mai napon lesz a miskolci m. á. v. altiszti-kör közgyűlése és egyuttal a tisztikar újra választása.

És bár lapunk csakis néhány órával előbb jut olvasóink kezeihez mégis ez utolsó órában szükségesnek tartjuk néhány szóval a tagokhoz fordulni, mert aggodalmaink vannak.

Hallottuk ugyanis, hogy akadtak néhányan, a kik a helyett, hogy a kör érdekét tartanák szemük előtt, átkos visszavonást szítanak és izgatnak minden ellen, maguk sem tudván jóformán, mit akarnak.

Már a multkor egyik vezércikkünkben megemlékeztünk a közelgő közgyűlésről és a választásokról és ez alkalommal kifejezést adtunk azon nézetünknek is, hogy a kör érdekében azt tartanók a legjobbnak, ha ismét Krósz Elemér választatnék meg elnökke.

Nem személyes érdekek vezetnek, hanem a tapasztalat.

Krósz Elemér azokon az éveken át, melyekben a kör élén állott, megmutatta, hogy méltó a bizalomra; megnyerte rokonszenves modorával, előzékenységgel a miskolci társadalmi köröket is, a kik mindenkor szívesen látták az altiszti-kör élén Krósz Elemért, valahányszor az altiszti-kör a nyilvánosság előtt szerepelt.

Megmutatta ő, hogy tud helyesen és jól

CSARNOK.

Az ellopott fehér elefánt.

(Amerikai elbeszélés.)

Irtá: M. T.

(Polytatás.)

Ez megnyugtatót s az inspektor két egyenlően hangzó levelet irt:

„Edes asszonyság! Önnek a férje tömérdek pénzt kereshet, (s e mellett a törvények védelme alatt áll) ha ő engem rögtön meglátogat.
Blunt, főnök.

Ezt a levelet egyik bizalmas emberével elküldte a „Tégla-Duffy“ érdemes nejének s a másikat a „vörös Mac Faden“ tiszteletreméltó feleségének.

Egy óra mulva következő válaszok érkeztek:

„Oh, vén bolond: Hiszen Tégla-Duffy már két évvel ezelőtt meghalt!

Mohoney Brigitta.“

A másik válasz meg ez volt:

„Főnök ur: A vörös Mac Faddent éppen

másfél évvel ezelőtt akasztották föl. Minden számar tudja ezt, a ki nem detektív!

O' Hoolligan Mary.“

— Ezt én előre megjósoltam, — szolt az inspektor. — Örülök, hogy most sem csalódtam.

Mihelyt egy segélyforrása kiapadt, rögtön másikat nyitott meg. Azonnal egy hirdetményt irt meg a hirdapok részére, melyről egy másolatot megtartott.

„A. xwoblo. 242 N. Tjud — fz 328 wmlg. Ozpo —; 2 m! ogw. Mum.“

Ugy vélte az inspektor, hogy ha a tolvaj életben van, akkor a szokott gyülekezés helyen eme hirdetést olvasva, megjelen. Megmagyarázta nekem, hogy ez az a hely, ahol a detektivek és gonosztevők közt fennforgó minden ügyet lebonyolítani szoktak. Eme találkozásnak másnap éjjelkor kellett történnie. Addig mi sem fordulhat elé, — mondta — s én örültem, hogy végre oda hagyhatom a hivatalos szobát.

Másnap éjjel 11 órakor átadtam a főnöknek a 100,000 dollárt s ő ezzel eltávozott. Egy öröklétnek tetsző óra mult el. Végre lépteket hallok s az inspektor elé sietek.

— Megegyeztünk. — szolt sugárzó arccal. — A gunymadarak holnap egészen másdalt füttyülnek! . . . Kövessen!

vezetni, alatta a kör virágzásnak indult, s ha fordult is elő oly esemény, melynek el kellett volna maradnia, ebben sem annyira ő volt a hibás, mint a kör szervezete, a melyen változtatnia egykönnyen módjában nem állott, mint a bizalommal való rut visszaélés, — a melyre sem ő, sem más senki nem számíthatott, — de ezen is töle telhetőleg segített és intézkedések történtek az iránt is, hogy a jövőben ilyesmi ne történhessék.

Krössz a mi elrökjelöltünk, s egyebekben nem is kívánunk hozzászólni a nyomtatott választási listához, mert az ott felsoroltak közül ha bárki is választatik a többi tisztségekre, nem lehet ellene kifogásunk, arra érdemes férfiak.

Nem akarunk mi pressziót gyakorolni senkire, csak saját nézetünket tolmácsoltuk, de ez utolsó órában felhívjuk a tagokat, hogy vessenek ki szívéből minden egyéni rokonszenvet, haragot és ellenséges indulatot, hallgasson el a visszavonás és a választásoknál ne vezesse őket semmi más, mint a körnek igaz és valóságos érdeke.

Égő gyertyát vett a kezébe s levezetett engem egy bűzös levegőjű nagy helyiségbe, hol rendesen hatvan detektív hál s hol most néhányan kártyázással ölték az időt. Lassan közeledett az inspektor a roppant terem sötét zuga felé. Egyszerre egy nagy tárgyban megbotlott, miközben így kiáltott föl:

— Nemes buzgalmunk diadalt aratott! Itt van az ön elefántja!

Engem eszméletlenül vittek föl a hivatali-szobába s karbol-ecettel hoztak öntudatra. Az egész detektív-testület sietett elő a diadalra. Hírlap-tudósítókat hívtak meg; puffogtak a pezsgős üvegek dugaszai; pohárköszöntések hangzottak föl s vége-hossza nem volt a szerencsekívánatoknak. Persze, a főnök volt a nap hőse. Értékes szállítmányon kimult, a állásomat az államszolgálatban elvesztettem.

Miután a főnök is zsebre vágta illetményét, egy kis szónoklatot tartott, mondván: „Örvendjeteek fiuk, mert nem csak arattatok, de halhatatlanságot vívtatok ki!”

Ebben a pillanatban a következő távirat érkezett:

„Monre, Mich. 10. d. u.

Három hét óta csak most jutok először táviró állomáshoz. Követtem a nyomokat, 1000 mértföldet lovagolva rengetegeken át.

A „Haladás“ III-ik pályázata.

Szerkesztőségünk ismét pályázatot hirdet lapunk olvasó közönsége körében, úgy vasuti szakezikkekre, mint szépirodalmi közleményekre.

III-ik pályázatunk föltételei a következők:

I. Egy a hazai vasuti szolgálat köréből vett eredeti szakközlemény, mely népszerű előadásban, egy lehetőleg általánosan érdeklő tárgyat dolgoz fel.

*Az első pályadíj egy 20 koronás arany.
A második egy 10 koronás arany.*

II. Kivántatik két szépirodalmi közlemény. Az egyik vers, a másik próza. *Mindegyiknek díja 10—10 korona aranyban.*

Az I. sz. pályázat bírálóiul ismét sikerült megnyernünk *Görgey László üzletvezető urat, Tarczay Ferencz felügyelő urat*, a miskolci fizletvezetőség forgalmi és kereskedelmi osztályának vezetőjét és *Fűrész Sándor főmérnök urat*, a miskolczi üv. vonatási osztályának vezetőjét, a kik ezuttal is készségesen vállalkoztak a bírói tisztre.

A II. sz. pályázat bíráló bizottsága szerkesztőségünk tagjaiból áll.

A nyomok naponkint jobban látszanak. Legfőlebb egy hét alatt megkapom az elefántot.

Darley, detektív.“

A főnök megéljenezte Darleyt, a testület legokosabb emberét s táviratozott neki, térjen haza s vegye át jutalmát.

Igy végződött az ellopott fehér elefántéredkes epizódja. A hírlapok másnap tele voltak dicsőítésekkel s csak is egy képezett kivételt, mely így irt: „Nagyszerű a detektív-intézmény. Lehet néha lassu is a detektív működése, ha oly csekélységről van szó, mint egy ellopott fehér elefánt föltalálása; üldözheti a nyomát napról-napra három hétig s ez alatt minden éjjel egy helyiségben alhatik a rohadó hullával; de egyszer mégis csak megtalálja — ha azt az embert, a ki az elefántot ellopta, ráveheti, hogy a helyet megmutassa.”

A szegény Hassan örökre elveszett. Eme barátságtalan helyre menekülve, összerogyott. Itt, ellenségei közelében pusztult el éhen. Az egyezkedés nekem 100,000 dollárt okozott a detektívek költsége 42,000 dollárra rugott. Nem fordultam többé kormányomhoz hivatalért. Tönkre jutottam s szerte bujdosom a világban.

(Vége.)

Pályázati feltételek:

1. A pályázatban olvasóközönségünk minden tagja, valamint minden munkatársunk részt vehet s abból csupán csak a szerkesztőség van kizárva.

2. A pályamunkák névtelenül, jelígyés levél kíséretében küldendők be. A jelígyés levélben a szerző neve és lakhelye foglaltatik.

3. A pályamunkák terjedelme a lapunkban közölni szokott cikkek terjedelmével legyen egyező, kéziratban körülbelül 8–20 kutyanyelvre terjedjen.

4. A beküldött pályamunkák a „Haladás” tulajdonát képezik, s azok közlésének joga, ha pályadíjat nem nyertek is, lapunk szerkesztőségét illetik.

5. A pályadíjak a bíráló bizottság által legjobbnak talált abszolút értékű munkának fognak kiadatni.

6. Azon pályamunkák, melyek a pályadíjat nem nyerték meg s lapunkban nem közölhetők, felbontatlan jelígyés levelükkel együtt megsemissíttetnek.

7. A pályamunkák f. évi május hó 1-ig küldendők be a „Haladás” szerkesztőségének címére.

8. A pályázat eredményét május hó 10-iki számunkban teszszük közzé.

Kelt Miskolczon, 1903. márczius hó 14-én.

A „Haladás” szerkesztősége.

HIREK.

* **Életunt vasutasné.** A miskolczi szertárba beosztott *Filó János* szertárfelügyező neje mult pénteken reggel 6 óra után 6 hónapos gyermekével eltűnt hazuiról. Férje kereste mindenfelé, de nem találta s így a rendőrségnél is bejelentette eltűnését.

Még a délelőtt folyamán jelentették azután a rendőrségnek, hogy a Sajó-híd mellett egy gyermek holttestét fogták ki a Sajóból, kiből aztán felismerték *Filó* gyermekét. Valószínű tehát, hogy *Filóné* a gyermekkel a Sajóba vetette magát, de az asszony hulláját még nem találták meg.

Filóné idegbajos volt s valószínűleg nagyfokú idegrohamában követte el végzetes tettet, mély szomorúságot okozva férjének, kivel a legjobb egyetértésben éltek.

* **Vasutas városi képviselő.** *Zsifkovics Antal* máv. ellenőrt, lapunk felelős szerkesztőjét, ki eddig is városi képviselőtestületi póttag volt, mint rendes tagot hívták be, s így már valószínű miskolczi városatyja lett.

Szerkesztőnk megígérte, hogy a vasutasok érdekeit városatyailag is szíven fogja viselni.

* **Kiugrott a vonatból.** Súlyos baleset érte a minap *Schweiczer Márkus* s.-kazinczi bérlőt. Ugyanis Miskolczról ment haza vasuton, s a fülkében elaludt. Szendergéséből csak akkor ébredt fel, mikor a vonat már elhagyta a barczikai pályaudvart. Hirtelen összeszedve podgyászát, kiugrott a kocsiból, de olyan szerencsétlenül, hogy egyik lába a kerekek közé került s azt bokától térdig összeroncsolták.

* **Halál a viczinális kerekei alatt.** Hétfőn este a külső-soroksári uton a főváros és Soroksár-Haraszti között közlekedő viczinális vasuton érkezett meg *Stefán Simon* korecsmáros. Épen a saját korecsmája előtt szállott le a vonatról, mikor is a másik vágányon az ellenkező irányból kiindult viczinális vasut gőzmozdonya elütötte s a kerekek alá került. Mire megállították a vonatot, a szerencsétlen ember már szetroncsolt tagokkal haldokolt. A mentők, bár automobilon siettek a boldogtalan ember segélyére, későn érkeztek, mert akkorára már kiszzenvedett.

* **A vasuti vonatok legnagyobb sebessége.** Ferretti mérnök a napokban érdekes felolvasást tartott a római mérnök-egyesületben a vasuti vonatok sebességéről. Szerinte a vasuti vonatokon legfeljebb óránkénti 200 kilométer gyorsaságot lehet elérni. Természetesen a jelenlegi járművekkel és vasuti berendezésekkel ez a gyorsaság se érhető el. Az Egyesült-Államokban igen erős gőzmozdonyokkal néha 100 kilométert tesznek óránként, míg a vilamos motorok a berlin-zosseni kísérleti vonaton óránkénti 120 kilométer gyorsasággal haladnak. Ferretti ezután a saját új, villamos telodinamikus rendszerét ismertette, melylyel a 200 kilométernyi óránkénti sebességet szerinte lehetséges lenne megvalósítani. Ferretti terve függő vasutat alkalmazni kábelyontással és fix motorral. A római mérnök-egyesület helyesli Ferretti rendszerét, melylyel a legközelebb kísérletet fognak tenni a róma-albanoi vonalon.

* **Halalos vasuti elgázolás.** Szerdán délben a rákosi rendező-pályaudvaron, a 220. számú tehervonat elütötte *Gáspár Pál* budapesti születésű 19 éves kereskedősegédet, a ki a Szent László-ut 17. szám alatt lakott. *Gáspár* azonnal meghalt. A nyomozás eddigi adatai szerint a balul járt ember tolvajszándékkal ugrott fel a vonatra, de leesett s közben érte a végzetes baleset.

— **Legujabb kosztüm-kelmék,** tavaszi újdonságok és teljes menyasszonyi kelenyeket legczélszerűbb **Braunfeld Sándor aruházában** beszerezni, amennyiben ez az egyedüli hely, hol minden egyes cikkben a legolcsóbb, de szorosán szabott ár számokkal fel van tüntetve, mi által az alku és túlfizetés teljesen ki van zárva.

Előfizetési felhívás.

Április hó 1-jével új előfizetést nyitunk a

„HALADÁS“-ra.

Lapunk programja: *Vasutas kartársaink jogos kívánságainak hű tolmácsolása, vasut-intézetünk alkalmazottainak — egy közös szellemi társaságot teremtve — vezetése és oktatása s családi körében tanulságos szórakoztatása.* E kitűzött célunknak megfelelő volt eddig is lapunk beosztása és marad a jövőben is.

Vezércikkeink a vasuti élet körében felmerült általános érdekű aktuális kérdéseket fogják tárgyalni, megvitatni azokat minden oldalról az igazság erejének őszinteségével.

Szakezikkeink a vasuti szolgálat egy-egy részének jelentősebb kérdéseit fejtegetik mindig avatott tollból, *népszerű modorban* tanítva és oktatva. Itt fogjuk adni a külföldi vasuti irodalomban feltűnt s bennünket is érdeklő kiválóbb szakezettek fordítását is.

Hireink rovatát vasuti olvasó-közönségünket érdeklő hazai *ujdonságok* képezik.

Vegyes közlemények cím alatt a hazai és külföldi vasuti élet nevezetes eseményeivel, vasutépítések, találmányok stb. leírásával szolgálunk olvasóinknak.

Tárca rovatunkban mindig eredeti szépirodalmi közleményeket, verseket, elbeszéléseket, novellákat és egyéb tárcacikkeket hozunk.

A hét története a hétnek hazánkban s a külföldön történt szenzációs eseményeit mulatóan fogja előadni.

Innen-onnan czimen szellemes apróságok, derűs történetek tarkítják lapunkat.

A *Csarnok* rovatban hosszabb terjedelmű, kiválóbb külföldi szépirodalmi művek fognak megjelenni gondos fordításban.

Fejtörő cím alatt szórakoztató rejtvenyeket hozunk, melynek megfejtői között esetről-esetre jutalom-könyvet sorsolunk ki. — *Szerkesztői üzeneteinkben* olvasóinknak bármely kérdésben szívesen adunk utbaigazítást vagy felvilágosítást. E rovat egyszersmind a szerkesztők postája.

Ezen *állandó rovatainkon* kívül időnként *Irodalom* cím alatt olvasóközönségünket érdeklő könyvismertetéseket, — *Hasznos tudnivalók* elnevezés alatt újabb közérdekű dolgokat adunk közre.

Munkánkban lapunk belső munkatársai: *Hj. Görgey László, dr. Iharos István, Kun Bertalan, Oroszlányi László, Szűts Jenő és Temesváry Alajos* támogatnak.

A *vasuti szak- és szépirodalom* fellendülését előzve, évenként kétszer, esetleg többször is pályázatot hirdetünk. — A szakezettek bírálóiul ismét sikerült megnyernünk *Görgey László üzletvezető urat, Tárczay Ferencz felügyelő urat*, a miskolci üzletvezetőség forgalmi és kereskedelmi osztályának vezetőjét és *Fürész Sándor főmérnök urat*, a miskolci üv. vontatási osztályának vezetőjét, a kik a bírói tisztre készségesen vállalkoztak.

Nem kívántuk kötelezővé tenni minden előfizetőnkre a balesetbiztosítást; előfizetőink tetsszerint választhatnak a módokban, melyek szerint balesetbiztosítással vagy a nélkül kívánnak lapunkra előfizetni. — A „*Nemzeti Balesetbiztosító Részvénytársaság*“ igazgatóságával kötött szerződésünk szerint mindazon előfizetőink, kik lapunkra balesetbiztosítással fizetnek elő, *halál-esetre 3000 (háromezer) koronára és állandó munkaképtelenség esetére* (a részleges rokkantság kizárással) *szintén 3000 (háromezer) koronára biztosítottak* baleset ellen. E biztosítás a vasuti szolgálaton kívül előfordulható balesetre is kiterjed. — Bár ekképen oly nagy kárpótlást nyújtunk baleset esetén előfizetőinknek, illetve azok családjainak, *a minőt eddig egyetlen vasuti lap sem nyújthatott*, mindazáltal lapunk előfizetési ára balesetbiztosítással is oly csekély, hogy *lapunk a legolcsóbb* összes vasuti laptársaink között.

A „Haladás“ előfizetési ára

	balesetbiztosítás nélkül:	balesetbiztosítással:
Egész évre	8 — korona.	14 — korona.
Félévre	4 — „	7 — „
Negyedévre	2 — „	3.50 — „

Bizalommal fordulunk pártolásért vasutas kartársainkhoz s kérjük ugy a vasuti *hivatalnokai és altisztikar, mint a szolgaszemélyzet* lelkes támogatását és jelen előfizetési felhívásunknak minél szelesebb körben való ismertetését.

A szerkesztők és laptulajdonosok:

Banovits László. Zsivkovics Antal.

Szerkesztői üzenetek.

K. János. Iparkodását méltányoljuk és nagyra becsüljük ugyan, de a beküldött négy vers közül egyik sem üti meg a közölhetés mértékét, mert eltekintve attól, hogy minden legesekélyebb üdeség hián valók, arra érdemes új gondolat sincsen bennök. Kidolgozása is mind a négynek felületes, csak nem prózaszerű. Pedig a vékony dongáju gondolatokra nem pongyola, hanem körülteremtettézt diszruha kellene, hogy legalább külsőleg mutassanak valamicskét. Törekedjék tehát a formák szabatoságára, a méretek és rímek helyességére, mert ezek nélkül vers: — — — nincsen.

P. Aladár. Nagyjában és általánosságban önmek is azt üzenjük, a mit K. J. urnak. Megtoldjuk megjegyzéseinket azzal a szíves, jó tanácsossal, hogy utólagosan mindig olvassa át figyelemmel azt, a mi tolla alul kikerül. Ha ezt megtette volna, nem került volna elének az a galimathiasz, hogy a „Gondolatok” című vers harmadik strófájában „jéggé fagyott és sirkővé változott szívet,” a negyedik versszakban egy „áldott kéz, mint a rongyot szét tépte” volna. Ugyan mit szól ott volna hozzá, ha ezt a versét közze tettük volna? A másikra csak az a megjegyzésünk, hogy hagyjunk békét a „holdnak és a napnak,” nekik is a legkisebb gondjuk nagyobb annál, hogy szóba aljanak velünk; de egyébként is egészen más nyelven és más alakban kellene hozzájuk szölganünk, mint a hogyan ön ezt megkísérelte.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Betürejtvény.

a, a, a, á, e, g, i, i, l, l, m, n, n, o, p, p, s, t, t.

Ezen betűkből három ásvány neve képezendő, az első drágakő, a másik igen értékes fém, a harmadik ipari célokat szolgál.

Ezen rejtvény megfejtését folyó évi április hó 5-én megjelenő 14-ik számunkban hozzuk. A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A megfejtés határideje április 1.

A f. é. 10-ik számban közölt rejtvény megfejtése:

Fenn az ernyő, nincsen kas

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül sorshuzás utján Kunradt Lajos nyerte meg, kinek címé e gróf Kun István „Költemények” című kötetét postára tettük.

Helyesbítés. A 11-ik számban közölt számrejtvény utolsó sora tévesen kimaradt, itt közöljük: 1—60. Arany János egy nagy költeményének két sora.

Felelős szerkesztő: Zsivkovics Antal.

Magy. kir. államvasutak.

41691/903. C. I. sz.

Hirdetmény.

Gács-magyar közös forgalom címváltoztatás.

A „Gács-magyar közös forgalom” címze alatt eddig elé kiadott díjszabások, valamint az eddig ezen címze alatt megjelent hirdetmények ezenentul „Gács-magyar vasuti kötelék” címze alatt fognak kiadatni.

Ehhez képest az ezen időszerint érvényben álló alábbi díjszabásoknak és pótlékaiknak és pedig:

az 1900. december 1-től érvényes II. rész 1.,	
az 1898. január	II. „ 2.,
az 1897. „ „	II. „ 3. és
az 1901. „ „	II. „ 4.

díjszabási füzetnek és pótlékaiknak címze feliratai „Gács-magyar közös forgalom”-ról, „Gács-magyar vasuti kötelék”-re módosítandó.

Budapest, 1903. márczius hó.

A m. kir. államvasutak igazgatósága a részes vasutak nevében is.

Ingyen

és bérmentve kap

mindenki egy kezelési könyvecskét,
melyből bárki képes

3—10

legfinomabb

Likőröket és Rumot

hideg uton, minden készülék nélkül még
a legkisebb mennyiségben is ország-
szerte ismert arómáimmal előállítani.

WATTERIGH A.

BUDAPEST, VII., DOHÁNY-UTCZA 5. SZ. ALATT.

Vasuti

altiszti vizsgára

készülők

kézikönyve.

Irta:

SZEMERÉDY LÁSZLÓ, máv. irodatiszt.

A legjobbnak elismert
tankönyv az altiszti ké-
pesítő vizsgára készülők
részére.

Ara 3 K.

Utánvétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: kiadóhivatalunktól.